

quia cum seruitus ista perpetuo debita contendatur, necessario eam realem esse dicere oportet, quamuis personis debeat, ex traditis a Socino. et alijs quos D. Anto. de Padilla sequitur in l. si aquam, num. 32. C. de seruitutibus et aqua.

¶ SECVNDO hoc idem institutum fundare conatur suadendo, seruitutem istam esse discontinuam eo quod si cum hominis requiratur, quod non semper, et sine intermissione interponi potest, cuius causa seruitutem hanc discontinuam esse, declarat Barr. et post eum, et alios idem D. Anto. de Padilla in d. l. si aquam num. 27. cum sequentibus.

¶ EX his duobus fundamentis, eliciunt Diuersa pars aduocati tertium, videlicet, quod cum seruitus ista realis sit, iura et sine continua, non potuit nisi tempore immemoriali ab Ecclesia praescribi. l. hoc iure. §. ductus aque. ff. de aqua cond. et stiva. l. seruitutes lamagna. ff. de seruitutibus tenent Bald. Couar. et alij, quos idem Dominus Anto. de Padilla refert, in d. l. 2. nu. 32. quam conclusionem planius in casu presenti procedere affirmant sequentibus concurrantibus. ¶ Primum quod salua iste Regia sunt coronae. l. inter publicas. ff. de verborum significatione. l. 12. titu. 28. part. 3. l. 2. titu. 18. lib. 2. reop. et cum priuatis earum quasi possessioni praedicta iura resistant, immemorialis praescriptio necessario requiritur, ex tek. in c. 1. cum similibus de praescriptionibus lib. 6. ¶ Secundum quia iuxta gloss. opinionem in l. seruitutes in e. g. de seruitutibus, in his seruitutibus praescribendis sola quasi possessio longi temporis sufficeret, si ex parte quasi possidentis titulus allegetur, in casu tamen nostro huius tituli allegationem abesse, et sic praescriptionem longi temporis cessare, immemorialemque necessariam esse, vt ex Barr. et alijs l. p. l. ep. Segouienis resoluunt in regula possessor. 2. part. c. 4. num. 4. ¶ Tertium, quia in casu nostro non adest probata scientia, et scientia domini, et causa specifica, vt oportebat, secundum Barr. et alios quos refert Grego in l. 15. titu. 32. par. 3. verbo Vfar, Aimon consil. 226. num. 3. versu. rursus, et versu. a fortiori. ¶ Quartum, quia non adest probata quasi possessio qualificata iure seruitutis, ex his quae tradit Cepola de seruitutibus vrbiorum, c. 20. nu. 1. quae omnia necessario ab Ecclesia Cordubensi debebant probari, praesertim in hac re tantiprauidij vt idem Cepola probat. c. 19. nu. 6. ¶ Tandem concludunt praedicta glossa opinionem, etiam praedictis adstantibus circumstantijs falsam, et erroneam esse, dum asserit seruitutem discontinuam longo tempore praescribi posse, eamque dicunt reprobare Petrum de Velapertica C. inum. Iacobum Butricarium, et alios in l. si certis annis. C. de pactis, quia alias inutilis esset opinio habens, seruitutem discontinuam non minori tempore quam immemoriali praescribi, cum quilibet posset allegando titulum immemorialem praescriptionem de fraudare.

¶ CV Mergo in praescribenda seruitute ista, non alia quam immemorialis praescriptio requiratur, contendunt diuersa pars aduocati

cam

eam hodie non esse ab Ecclesia sufficienter probatam, ex sequenti-
bus. ¶ Primo quia testes ab Ecclesia producti non deponunt de visu
perceptionis predicta quantitatis salis per. 40. annos continuos, ab
eisdem Decano, et Capitulo. ¶ Secundo quod licet testes concludant
vidisse prestari schedulas dicto Decano, et Capitulo super percep-
tione dicti salis, non tamen deponunt de ipsa prestatione, salis eivndem
dignitatibus ratione, et portione facta. ¶ Tertio, quod licet tes-
tes Decani, et Capituli deponant vidisse sepius eisdem prestatas fuisse
se schedulas super perceptione salis, publice q; exportatum fuisse
per eorundem famulos ad domos singulorum de capitulo, non tam-
en deponunt de prestatione salis eisdem in predictis salinariis nullo
pretio recepto facta. ¶ Quarto, quia non deponunt de secundo audi-
tu eum tamen id necessario requiritur vt in l. 41. Tauri hodie. l. 6. ti-
tu. 13. lib. 6. de copulationis. ¶ Quinto, quia non constat testes de inme-
moriali deponentes esse bone fama, vt probari oportebat ex. d. l. 41.
Tauri quo loco Auendanus Junior gloss. 11. firmat hoc vltimum ne-
cessarium esse in probanda prescriptione inmemoriali post Bart. Mo-
lin. et alios quos refert.

¶ T A N D E M intendunt quod ius quod Decano, et Capitulo com-
petit ad dictam annuam prestationem exigendam, ex iure ciuitatis de-
riuat, ac proinde quod cum predicta ciuitas fuerit victa, eisdem
etiam exceptionem rei iudicate obstatte, eo maxime quia cum in prio-
ri iudicio fuerit per ciuitatem populariter actum, ex lententia aduer-
sus eam prolatis, oritur rei iudicate exceptio aduersus singulares per-
sonas postea agere volentes, vt in. l. 1. ff. de popularibus acti. cum con-
cordantibus.

¶ H B C sunt omnia, vel potiora saltem, quæ ex aduerso adducuntur
in exclusionem instituti sanctæ Ecclesiæ Cordubensis.

¶ I D E O vt res hæc a suis principijs deriuetur, quod atinet ad exclu-
sionem prime oppositionis, qua diuersa pars intendit quod ius hoc fa-
lem exigendi seruitus est vere realis, et discontinua, eandemq; non
posse ab Ecclesia nisi tempore inmemoriali prescribi, animaduerten-
dum in primis est, quod in iure nostro duo reperiuntur incorporalia,
quæ licet prima facie asimilari videantur plurimum tamen interie-
ditant, et hæc sunt seruitus, et annua prestatio vel pensio, de primo
loquitur titulus ff. et. C. de seruitutibus cum pluribus precedentibus,
et sequentibus, de secundo de annua scilicet prestatione, loquitur ti-
tulus ff. de annuis legatis, et tex in l. si in rem verso ff. de vltis, et in
l. si certis annis C. de pactis, et in numeri alij qui passim iuris locis cita-
buntur, et de vtroq; agit eleganter Baldus post Petrum de Velapert
ca in rubrica. C. de vltis iud. num. 3. et ceteris apertius Cepola, de
seruitutibus. v. banorum p. ditorum. c. 8. num. 1. et latus. c. 2. num. 8.
vers. in tertio casu, cum sequentibus, ex his iuribus in corporalibus
differentiæ eorum non aduertentes, nullos super hoc examine fa-
cto exultimane aduersæ partis aduocati, quod ius hoc salis exigendi

pri-

primum eorum est, nempe seruitus discontinua innominata, huius
 causa quasi possessionem in memoriam secure requirunt, verum tamen
 ne in planissimis in morem, quod ius istud annuum salis exigendi,
 non seruitus, sed annua praestatio sit non difficile probatur ex tex. in
 l. vt pomum, vbi bona gloss quam Bart. et pleriq; sequuntur. ff. de ser-
 vitutibus. gloss. et idem Bart. cum ceteris in l. Mella. y. fin. ff. de alimē-
 ti. leg. melior gloss. vbi Bart. Baldus. et alij in l. pecoris verbo non ear-
 dem in fine. ff. de seruitutibus rusticorum preditorum gloss. vbi Ange-
 lus in §. inter rusticorum insti. de seruitutibus preclare. Baldus qui id
 pluribus iuribus specificè docuit, in d. rubri. de vlti. iudic. nu. 3. quem
 sequitur Cepola. d. c. 8. de seruitutibus Urbano. pred. in principio. Idē
 Cepola qui hoc expresse declarauit eodem tract. c. 2. nu. 8. verū in
 tertio casu cum sequentibus Mandelus post alios consilio. 174. nu. 7.
 in numeri q; alij in progressu huius consultationis referēdi, qui in dif-
 ficiliori loquitur casu, sola videlicet patientia domini interueniente,
 cum in nostro ad sit vtriusq; partis factum, cuius causa planius proce-
 dit inter seruitutes, et annuas praestationes constituta differentia, vt
 modo suis locis dicemus. ¶ Ex prima aduertentia resultat prima res-
 ponsio ad fundamenta partis aduersae in principio huius consulta-
 tionis relata, videlicet, quod cum procedant in seruitutibus discontinuis
 quarum numero ius hoc salis exigendi non comprehenditur, sed in-
 ter annuas praestationes connumeratur, vti probatum manet, minime
 ad annuas praestaciones predicta fundamenta extendenda sunt, cum
 diuersae sint speciei et ex diuersis non fiat illatio. l. Papinianus exuli. ff.
 de minoribus.

¶ SECVNDO vt magis institutum Ecclesie comprobemus, est
 etiam consequenter animaduertendum, quod in his annuis praestatio-
 nibus duplex natura reperitur, vna enim est, mere personalis, non rela-
 ta ad certam rem, alia probeniens ex aliquo iure, fundata super aliqua
 re, in prima (si Bartulo et alijs credimus) nulla datur vera quasi posses-
 sio, consequenterq; nullum possessorium interdictum, secus tamen
 in secunda in qua vera quasi possessio, et omnia inter dicta possessoria
 inveniuntur, ita Bart. distinguit in l. fin. ff. quorum honorum Tiraq.
 de retract. linagier. §. 32. gloss. vnica. nu. 79. pract. Papiensis in libello
 spotij possessionis gloss. 1. Angelus, Baldus, Romanus et innumeri alij
 quos Mandelus, et eius additionator referunt. d. consil. 174. qui viden-
 dus etiam est in duobus consilijs sequentibus, vbi latissime materia
 hanc pertractauit, has duas praestationum species distinguendo, in
 hac secunda annue praestationis specie, prouenientis ex iure reali fu-
 per re fundato versamur in casu presenti, quia annua ista salis praes-
 tatio fundata extat in predictis salinis, et sic super re, quae praestatio licet
 capitulo, et sic personis soluatur, in ea tamen planius iura prescriptio-
 num suum sortiuntur effectum, cum vt prediximus vera detur quasi
 possessio, sine qua prescriptio minime procedere ex regula tex. cum
 ibi notatis in c. sine possessione de regulis iuris cum similibus cuius
 causa

causa non sine ratione Doctores maximum inter has prestantiones dif-
crimen constituunt in earum titulo ex quasi possessione presumendo,
quia in prestantionibus super re fundatis titulum legitimum longo
tempore nempe ex decenio presumi dicunt, ex. l. cum de in rem ver-
so. ff. de usufr. et in. l. litibus in principio. C. de agricolis, et censitis
libr. 11. ita Bart. in. d. l. cum de in rem verso. nu. 14. vers. sed si non solui
set simpliciter, Fulgosius. nu. 9. vers. aliquando solui si Florianus. nu.
11. Salicetus. nu. 4. et apertius. nu. 11. Baldus in. d. l. si certis annis. nu. 6.
C. de pactis et sibi Salicetus vltima columna l. ass. nu. 7. Decius. nu. 2. Ia-
cobinus, et Curti. Junior. vterq. nu. 12. et innumeri alii quos sig. la-
tin. refert Menochius de presumpt. libr. 3. presumptione. 131. nu. 59.
qui numeris sequentibus hanc conclusionem latissime probat, et de-
clarat, et vltra eum Mandosius plures etiam referens in annalibus.
nu. 178. verlanua prestantio, in prestantionibus vero mere personali-
bus maius tempus requiritur, nempe longissimum et annorum. 30. in
earum titulo presumendo, secundum eundem Bart. in. l. solent in fi-
ne. ff. de officio proconsulis Baldus l. ass. Iacobinus Couar. et Mencha-
ca, quos recenset idem Menochius. d. presumptione. 131. nu. 90. per to-
tum. ¶ Ex hac secunda aduertentia resultat etiam secunda responsio
ad fundamenta partis aduersæ, quia cum nos non versemur in serui-
tute discontinua prescribenda, sed in titulo presumendo annue pre-
stantionis, super re fundate, non erit necessaria in memorialis quasi
possessio, sed sola decennialis, et longi temporis sufficiens erit, quoniam
etiam ad prescribendam obligationem futuram, sufficit longissimum
tempus. 30. vel. 40. annorum, nec requiritur in memoriale, teste Bart.
in. d. l. solent §. 1. in fine. ff. de officio proconsulis Bald. in. l. male agi-
tur. C. de prescriptione. 30. vel. 40. annorum cum pluribus alijs quos
idem Menochius citat. d. presumptione. 131. num. 51. etiam si titulus
huius prestantionis ablit, quia necessarius non est in hac longissima
prescriptione, sed sola bona fides quasi possessionis sufficit, teste Bal-
bo de prescriptionibus. 2. particula. 3. parte principali, quasi 6. Co-
uar. in. c. possessor. 2. par. §. 5. n. 2. vers. secunda conclusio. Menoch. vbi
supra. nu. 52. et si de magno preiudicio agatur, secundum Bart. et Co-
uar. quos idem Menochius sequitur ibidem. nu. 53. et presumptione.
108. eod. libr. 3. Ratio huius discriminis inter seruitutes discontinuas,
et prestantiones ea potior inter alias est, quia in seruitute prescriben-
da sola patientia domini interuenit et requiritur, in annuis tamè pre-
stantionibus adest necessario vtriusq. partis factum, soluentis, scilicet,
et recipientis, et sic cum in annis prestantionibus interueniat actus, ni-
mirum si minus, tempus requiratur, quam in seruitutibus, in quibus
prescriptio sola patientia, et negligentia partis causatur, nullo actu
positiuo patientis interueniente, vt optime animaduertit Menochi.
post alios. d. presumptione. 131. nu. 94. cum sequentibus, et colligitur
ex eodem ibidem. nu. 48. et. 71. eleganter Molineus consuetudinibus.
Parisientibus. §. 7. nu. 21. vers. tum. 2. copiosius Alex. in. l. si certis an-

nis. nu. 9. ubi addito plures referi. C. de pacis ex qua ratione erit irrefragabilis. tex. ad hoc probandum, scilicet, quod ex longissimo tempore annuarum prestationum obligatio perpetua, et in futurum praescribatur. in. l. cum notissimi. §. in his. C. de praescriptione. 30. vel. 40. annorum, quia si tempus hoc longissimum sufficiens est, ad inducendam praescriptionem liberationis, quae liberatio in solo actu privatiuo, hoc est in paciencia domini cautatur, maiori ratione eodem tempore induci debet praescriptio obligationis in perpetuum, cum isto casu praescriptio procedat ex actu polsitivo solutionis, nempe praescriptionis ab ipso contra quem praescribitur factae, ut bene considerat Salicetus in. d. l. cum de in rem verso. nu. 12. quem hac ratione motus sequitur Menoch. d. praescriptione. 131. nu. 71.

¶ T E R T I O animaduertendum est, quod licet ius hoc annuae praestationsis salis personale sit, iuxta opinionem gloss. in. d. l. ut ponum cum alijs supra relatis, non tamen ex hoc centum annis expirare ac finire debet, ut falso aduocati contrarij opinantur, autoritate tex. in. l. et an usus fructus. ff. de usufructu. et in. l. 26. titu. 31. part. 3. quia iura ista, uti ex verbis eorum planissime constat, solum procedunt in seruitute ususfructus ciuitati vel Ecclesiae debitae, cuius ususfructus est proprium temporale, et non perpetuum iuxta praedicta iura, et alia eiusdem tituli, quod secus est in iure annuae praestationis, in quo nos verisimur, cuius natura magis est proprium perpetuum esse, et ad haereditates transitorium, ut probat. Ioannes. de Platea. in. l. fordidorum. nu. 2. vers. 4. casu. C. de exculationibus munerum lib. 10. Cepola de seruitutibus vrbianorum. c. 2. n. 10. et magis in specie Alberticus post Rogerium quorum opinionem expresse fuit sequutus Gregorius in. d. l. 26. verbo cient años vers. et an ista l. procedat.

¶ Q V A R T O, quando omnia supra dicta cessaret, iam hodie reddatur institutum Ecclesiae adeo notissimum, ex Regio priuilegio ab eadem in hac vltima instantia producto, quod non sine graui conscientie labe potest a diuersa parte, et eius aduocatis contrarium defendi, quia et si verus et legitimus titulus huius priuilegij non esset, (pro ut vere est,) iuxta concludentissime adductam prioris iuris allegationem, articulo. 3. quando in quam non legitimus et validus esset, adhuc plenissime sufficeret, non solum ad probandam, causandamque huius iuris legitimam praescriptionem per tempus 40. annorum, quae praescriptio vere in memoriali equiparatur, ut ibidem resoluitur articulo. 4. vers. 2. principaliter, sed longissimum, quinimo, et longum tempus indubitabiliter sufficeret, probata istarum praestacionum solutione, in singulos annos conformiter facta. ita in claris terminis nostrae quaestionis probat Bart. in. d. l. cum de in rem verso colum. 2. vers. verum tamen, et ibidem Florianus. nu. 9. vers. aut titulus praecedens qui ad hoc referunt. tex. in. l. penul. in fine, et in. l. vltima. ff. de inofficio. testam. et in. l. filio praeterito ff. de in iusto rupto, et in. l. 2. C. si maior factus alienationem ratam habuerit et in authen. sed cum testator. C. ad legem falcidiam cum alijs pluribus quibus conclusionem hanc

hanc latissime ornaret comprobaret idem Menoch, d. presumptione, 131. nu. 1. cum sequentibus ultra quos eadem conclusio expresse colligitur ab Specul. titu. de locato §. nunc aliqua. quæstio 52. cum duabus sequentibus Baldus in. l. inditua nu. 2. C. de reuendicatione Ripa in. l. si aliquam nu. 39. ff. de acquirenda possessione Felinus in. c. cū Bertoldus nu. 28. de re iudicata, et in. c. ad audientiam nu. 16. de præscriptionibus Decius in. c. bone nu. 22. vel. contra ipsum vero soluentem de appellationibus Aluarus Vaez de iure emphyteutico quæst. 9. nu. 17. quæ conclusio in casu præsentis indubitabilior est, cum titulus resuletur ex Regio privilegio vt constat ex Butio in. c. peruenit nu. 15. de censibus Alex. consil. 30. nu. 13. lib. 5. Curtius iunior, consil. 60. nu. 16.

¶ QVINTO casu quo iuxta partis aduersæ opinionem, ius p̄ud salis recipiendi non dinumeraretur inter annuas prestazioniones, sed discontinua seruitus esset, ad huc eius titulus ab Ecclesia alegatus longi temporis cursu præsumeretur, secundum gloss. de ceteram in. d. l. seruitutes. ff. de seruitutibus quæ magis communiter in hoc recipitur quid quid contra eam aduocati contrarij dicant, secundum Paul. Alexan. Cepolam et innumeros alios quos Mandelus refert ac sequitur consil. 35 nu. 1. saltem quod longissimo tempore annorum 30. in his seruitutibus titulus præsumatur, secure post plures firmat Menochi. d. libro. 3. presumptione, 131. nu. 94. cum sequentibus.

¶ SEXTO, quiaposito sine veritatis præiudicio, quod Ecclesia se fundaret in præscribenda seruitute discontinua, adhuc in eodem non requiritur præscriptio inmemoralis cum Ecclesia habeat titulum regalem ad præscriptionem salis, ex quo infertur quod ex die concessionis facta a domino Rege, statim fuit questum ius Ecclesie. vt probatur in. l. clauibus. ff. de contrahenda emptione, & in. l. seruitur §. lana. ff. de usufruptionibus tradunt Cepola tract. de seruitutibus vrbæ. c. 19. nu. 9. & c. 20. nu. 5. Balbus. tract. præscript. 2. part. 4. partis quæst. 1. nu. 5. pag. 277. et licet seruitus imposita esset a non domino, concurrente titulo seruitutis etiã discontinuo, acquiritur ipso decem annorum, secundum Ioannem Fabrum in. §. aque si agat. nu. 18. in. l. de actionibus Paulum Castren. in. l. seruitutes. ff. de seruitutibus ruiticorum pred. per. l. fin. C. de præscript. longi temporis. et. l. si ego. §. 1. ff. de publicia. in rem. Cepola. d. c. 19. n. 9. Menochi. de retinenda, posse. rem. §. n. 46. et n. 261. Rebusus in. c. cum Ecclesia subtrina de causa possessionis et proprietar. pag. 299. col. 2. in prin. vers. tertio limita. D. Anton. de Padilla in. l. 2. C. de seruitutibus, et aqua nu. 43. pagin. 154. Mascardus tract. de probationibus lib. 3. conclusione 1215 nu. 74. fol. 142. et prius num. 67. ex quo infertur firmissima, et solidissima conclusio pro de cessione istius litis, quodposito sine veritatis præiudicio, quod Ecclesia non haberet probationem præscriptionis inmemoralis, neq; quadragenariã, sufficeret ei præscriptio ordinaria decem vel viginti annorum cum prædicto titulo, ad obtinendum

dum in hoc casu in qua materia est etiam advertendum, quod possessio et ius servitutis acquiritur quando quis suo iure vultur servitute, dicitur autem quis facere iure proprio, et non iure familiaritatis, nec alio simili modo vbiq; pretelsit titulus provt in nostro casu, vt resoluit Bart. Socinus consil. 181. colu. 2. libr. 1. et consil. 13. nu. 17. lib. 4. Curtius Iunior eod. 168. nu. 33. Parisius consil. 17. nu. 122. libr. 1. Bart. in l. 1. nu. 2. ff. de itinere actusq; pribato Cepola de seruitutibus rustic. prædio. c. 1. nu. 27. pag. 282. et alij quos scitat Menochius lib. de arbitrarijs casu. 160. nu. 20. quinimo ex possessione tam longissima præsumitur animus quod quis possedit iure proprio secundum glossam et Bart. in l. 1. §. si quis interdum. ff. de itinere actusq; priuato Rebusfus in d. c. cum Ecclesia pag. 299. colu. 1. vers. 3. requiritur.

CONsiderari etiam debet, quod in præscriptione istius perceptio nis si forte esset necessaria præscriptio stante. d. titulo, concurrunt omnia requisita per Balb. in d. questio. 1. Menochium. d. casu 160. et de retinenda. remedio. 6. nu. 122. cum sequentibus inferunt enim bona fides, scientia illorum qui præstabant salem, maxime quia præcedente illo titulo regali nulla requiritur scientia, secundum Cinum et Paulum in l. 2. C. de seruitutibus et aqua eundem Paulum in d. l. seruitutes Cepolam. d. c. 20. n. 9. pag. 191. colu. 2. et sequenti Balb. in d. questio. 1. nu. 15. quinimo quando præscriptio est longissima. 30. vel. 40. annorum, non requiritur in præscriptione seruitutis scientia istius contra quem præscribitur, vt voluit Paulus de Cass. in d. l. 2. C. de seruitot. et aqua qui refert Innocent. in c. bone. nu. 2. ff. de post. prælato, et idem voluit Cepola d. c. 20. n. 5. qui ad hoc dicit esse singularem doctrinam Paul. Mascard. d. conclus. 125. nu. 56.

ET licet ex aduerso contēdatur in casu presenti ius esse hujus præscriptioni, cum vt supra probauimus prædicta salinaria sint regalis patrimonij, huic tamen oppositioni plenissime est satisfactum in Ecclesie consultatione articulo. 4. nempe ius hoc salis exigendi ab istis salinis, a tempore quo ipse separate fuerant a Regis patrimonio, et priuatis donatæ, iam non tanquam Regis patrimonium, sed priuatorum reputatur esse, et sic longo tempore præscribi possunt vt in d. 4. articulo vers. quarto supradicta latius comprobauimus quibus adendi sunt Auiles in cc. prætor. c. 1. vers. sed nolo emittete Azebedo in l. 1. titu. 15. lib. 4. recopilationis nu. 4. iussa quidem ratione, quia cum priuilegium bonis regni patrimonij datum ne longo vel longissimo tempore possint præscribi, concessum censetur propter ipsius persone regalis fauorem, vt Reges ditiores, et potentiores nec eorum personas egredi non debet. l. cum patronus in fine. ff. de legat. 2. l. quedam. ff. de iure in iun. l. in omnibus. l. priuilegia quædam. ff. de reg. iur. mutatione enim persone mutatur priuilegium. Ita Bart. post Dinum in l. Paulus in fin. ff. de acquirend. heredit. vbi inspecte inquit, quod si res publica vel Ecclesia transit ad priuatum, perditur priuilegium, et efficitur viuicapiibilis, et Bart. sequitur Alex. consil. 35. nu.

nume. 18. lib. 1. ubi post Archidiaconum, et Iohann. Andree, ait quod mutata persona mutatur status rei, et consideratur qualitas nobis possessoris, ex. l. 1. C. de impo. iurac. descript. lib. 1. ff. hinc dicit idem Alexan. quoniam ibidem Iasi sequitur in l. hinc qui sequuntur de edendo quod licet si quis teneatur edere instrumenta ad faciendum eius intentione, non tamen eius emptori vel donatori, quoniam cum in hoc privilegio sit concessum si quis non transiit in singularem, hinc descriptio rem arguit. §. si haeres, ff. de rebella. faciunt innumera in hoc congesta, et omnino videntur per Rolandum a Valle con. 61. per totum volum. 1. ff. de probat. c. si autem non sit in causa iudicis.

¶ S. E. D. ut nullus parti aduersae pateat additus, de eius modo praedicta omnia non possunt casu transari in illis in iudicio. De can. et Capitulis et de promittendum, patet manifeste, etiam ab eodem probata, et concludens sunt ex certis membris praescripti. Quod si tunc legitime probatur, et in factis, per presumptiones, iuris, et de hoc per ipsius met veritatis vim ac potestatem habet, ut in l. hoc iure. §. duas aquas. ff. de aqua. constituta et ibi cum alijs in prima iuris allegatione. 4. articulo vers. et alius adductis, et per Cephalum con. 147. cum sequentibus.

¶ E. I. licet ex aduerso contendatur praescriptionem hanc non esse legitimam probatam ab Ecclesia, cum requiritis. l. q. T. ubi tamen contrarium manifeste apparet ex actis, et probationibus Ecclesiae, et ex his quae in d. 4. articulo vers. neq. supra praescriptis dicitur cum actibus, sunt adducta, et ultra ea eisdem oppositionibus respondetur ex sequentibus.

¶ N. O. N. igitur obstat prima diuersae partis oppositio, quae intendit quod testes a Decano et capitulo producti, non deponunt de visu perceptionis praedictae quantitatis salis per quadraginta annos, et continuo cum contractum ex eorum depositionibus colligatur, deponunt enim de praesertione dicti salis per quadraginta et quinquaginta annos, et amplius, sine aliqua interpolatione, et licet in eorum ratione deponant de aliquibus personis quibus sal prestabatur, non tamen ex hoc eorum dicta debent restringi ad eas personas de quibus sigillatim fuit facta mentio, et ad hoc veritatis de possessione continuata concludat non est necesse quod de omni tempore, et omnibus actibus deponat, sufficit enim quod de aliquibus actibus deponat, ad hoc, ut presumatur omnibus annis intermedium possidere, et ex hoc censetur continuata possessio, ut tenet Bart. in l. cessis. ff. de viucapionibus, notat Baldus in l. iudicia. nu. 6. Quid de restituendo. et dicta testium non sunt cauillanda, sed ad bonum et civilem intellectum trahenda, ut et ad idem Baldus in rub. colu. fin. ff. de rerum diuisione Alexan. con. 186. nu. 4. lib. 7. et con. 43. nu. 79. lib. 4.

¶ Rursus non obstat si dicatur quod licet testes concludant vidisse prestari (quod dicitur de cano, et capitulo super perceptione dicti salis, non tamen deponunt de ipsa praesertione salis, omnibus dignita

non deponere de secundo auditu huic enim obiectioni satis est res-
ponsum. d. 4. articulo vers. neq; supradictis quæ hic etiã sunt repetenda.

¶ DE I N D E nõ obstat si dicatur, quod ex parte Ecclesiæ nequitia
est probatum testes de inmemoriali deponentes esse bone fame, vt
probari oportebat, etenim huic obiectioni respondetur, non teneri
Ecclesiã probare testes quibus inmemoralis ista præscriptio proba-
tur, idoneos esse, et bone fame, propt̃ aduocati contrarij opponuntur
auctoritate Barr. Moline, et aliorum quos refert Auendanus. Junior
in. d. l. 41. Tauri gloss. 11. quia contraria opinio verior est, probatio-
nem nempe hanc necessariam non esse, cum in iure omnis testis ido-
neus, et bone fame presumat, et ita in propria specie, et statuti dis-
positione tenuerunt Ioannes de Lignan, et Franciscus de Rempo-
quos Imola refert in. l. 1. §. si quis neget. nu. 10. vers. dicit tamen. ff.
quemadmodum testamenta aperiatur. Felinus in. c. cum Ioannes.
nu. 44. in fine. de fide instrum. Curtius Iunior consi. 55. num. 8. vers.
quia respondetur et in tract. de testibus conclusione 35. nu. 75. Soci.
Senior consi. 274. nu. 10. libr. 2. Altius, de presumptionibus regul. 3.
presumptione. 2. nu. 10. cum sequentibus Parisius consi. 24. num. 16.
cum sequentibus libr. 3. Mascardus de probationibus conclusione.
878. nu. 6. et alij plures quos refert nouissime Viacentius Honde-
deus consi. 77. nu. 25. cum sequentibus.

¶ Vltimo non obstat et alia oppositio qua diuersa pars interdit, quod
q̃ Decano et capitulo competit, ad dicitur, quod non prædicatur, et igi-
dam, ex iure ciuitatis derogatur, ac proinde quod cum prædicta ciui-
tas fuerit victa, eisdem etiã exceptionem, et iudicare obesse, et tenim
predictæ obiectioni in d. iuris allegatione articulo. 1. satis est respon-
sum, sed ad hoc vt ulterius de iustitia et intentione Ecclesiæ non dubi-
tetur, considero conclusionem prædictam, et cui nulla potest dari res-
ponso nam cum ex factis litis constet quod Ecclesiã habet titu-
lum clarum ad exactiõem et perceptionem istius salis eodem titulo
stante et supposito, habemus in iure regulam singularem, et firmissi-
mam, quod possessio percipiendi salem considerata per tot anos, cen-
seri debet, et iudicari iuxta titulum precedentem, et in executionem
illius, et non alieno nec alterius nomine, vt probat singularis t. x. li-
ceti vulgatus in. l. quædam mulier. ff. de reuendicatione, per quam
istam conclusionem tenet Barr. et Salazarus in. l. 2. c. de acquirenda
possessione, et alij vt per Menoch de adhibenda possessione reme.
4. nu. 170. pag. 150. et lib. 4. de prescript. presumptio. 27. nu. 13. Rolã-
dus consi. 19. nu. 39. lib. 3. Ioannes Garcia tract. de nobilitate. §. riglos.
1. nu. 79. fol. 58. Cepõla consi. 325. nu. 44. lib. 3. quæ conclusio proce-
dit etiã si titulus qui possessionem ante celsit sit nullus, et a iure re-
probat, secundum Bar. holom. Socin. consi. 13. colu. 3. post mediu
lib. 4. Aymon consi. 61. nu. 2. et tract. de antiquit. temporum. 4. part.
nu. 221. fol. 338. et consi. 319. nu. 13. Altius tract. præumpt. regula. 2.
presumptione. 23. in fine Curtius Iunior consi. 68. nu. 33. Burgos de

22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

